

חיה בסרטן(ן)

הסרט שלי השנה: סרטן השד. האמונה שלי: השד לא נורא כל כך.

שערה לעזאזל....

פורסם ב18 במרץ 2008, 23:08 בכללי

אחרי הניתוח. מגיע שלב הטיפולים הכימותרפיים. לא שידעתי הרבה על זה. אבל מה שהיה לי בתת מודע הקולקטיבי. זה מראה של אנשים קרחים שואתיים משהו. הקאות, צריבות. סיוט. ועם כל המידע הזה הגעתי למחלקה האונקולוגית.

אז זהו... שזה ממש לא ככה. המחלקה נראית ידידותית למשתמש. כורסאות נוחות. ארוחת בוקר מוגשת נעימה וטעימה. מכניסים עירוי. קונים כדורים מונעי בחילה. וזה ממש לא נורא כמו שזה נשמע.

הדבר הוודאי ביותר בטיפול ה-AC הראשון בסדרה הוא שהשיער ינשור לו. נראה לי ממש לא בעייתי ממילא אני מסתובבת בתספורת קצוצה.

אבל כל ההכנות הנפשיות לא מכינות למציאות הזוועתית. בערב סוכות אני צופה בטלוויזיה מלטפת את שיערי והנה הוא נשאר בידי. וכל נשירה כזו כואבת. (תמיד שהילדים שלי מתחלים היינו צוחקים שכואבות להם השיערות והצפורניים).

אז זהו שגם שיערות יכולות לכאוב בפרידתן הכפויה מהראש.

בבת אחת מגיעה השלכת. ואז אני אוזרת אומץ ומבקשת מח. שיספר ויגלח הכל הכל... זה נראה כל כך פשוט.... אז זהו זה ממש לא. אחרי שהכל מגולח אני מביטה בפלצות בראי. קרחת לבנה ובוהקת. אם פרצוף שאינו שייך לשום דבר. זו אני החדשה. וכעת המחלה היא גם ויזואלית. שכן יהיה ברור לכולם שאני חולה בסרטן. וכולם ירחמו עלי. או לא יסתכלו עלי. ועכשיו זהו רגע של בכי ושל יאוש.

למחרת אני מסתובבת עם חברה בעיר ונדמה לי שכולם מביטים עלי. מדברים איתה ומתעלמים ממני. ובגחמה של רגע אני גוררת אותה לפאנית. "אני רוצה שיער" אני אומרת לפאנית. וזו שולפת מקופסאות קטנות כל מיני פאות מוזרות יותר ומוזרות פחות. מעלה הקרחות - כלומר אני. מודדת אותן בעליצות רבה. משל חיי היו תליות בהן. מכל מדף מציצות כך בובות (פלג ראש עליון בלבד). עם מבטים מפחידים וצבעים מוזרים של פאות. אך אני נחושה!!! להשיב את שיערי האבוד.

אני מתביישת לספר אך מרוב מצוקה בחרתי בפאה משיער טבעי גולשת מתחת לכתפיים. צבעה חום עם מספר פסים בהירים. ובגחמה של רקע אני מרגישה שהיא זו פשוט אני!!! וכך עיוורת ולהוטת שיער אני רוכשת אותה במיטב כספי.

מיותר לספר שחבשתי את בת דמותי החדשה ליומיים בלבד. הקטנה ראתה אותה ופרצה בצווחות אימה. הגדול הטיל ווטו טוטאלי על ה"מהפך". ובן הזוג פשוט החביא לי אותה בירכתי הארון. וכך חלפה לה תהילת עולם...

לא תאמינו אך התאהבתי בקרחת. עם איפור מתאים ועגילים מעוצבים היא אפילו קצרה מחמאות מהסובבים. ברגע שאני השלמתי עם המראה. לא ראיתי אף אחד ממטר. כחצי שנה הלכתי איתה בגאווה. עכשיו כאשר מתחילה לצמוח פלומה רכה וענוגה. אפילו שמעתי מאחורי גבי מישהו שמזפתע מהצלחתה של נינט שמיד קמים לה חיקויים...

והתובנה שלי בעקבות מאורעות השיער: בסופו של דבר הכל תלוי ביחס שלנו לעצמנו. כאשר אנחנו מקבלים את עצמנו גם העולם מקבל אותנו. וכאשר לא. אז לא.

<< לרשומה הקודמת לרשומה הבאה >>